

Capitolul 11**Jertfa pentru păcat (1)**

(Levitic 4.1-35)

„Și DOMNUL a vorbit lui Moise, spunând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Când cineva va păcătuia din neștiință împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, făcând lucruri care nu trebuie făcute, dacă preotul care a primit ungerea a păcătuit și prin aceasta a adus vina asupra poporului, să aducă DOMNULUI un vițel fără cusur, o jertfă pentru păcat pentru păcatul său pe care l-a înfăptuit. Să aducă vițelul la ușa cortului întâlnirii, înaintea DOMNULUI, să-și pună mâna pe capul vițelului și să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să ia din sângele vițelului și să-l aducă în cortul întâlnirii și preotul să-și înmoaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înaintea DOMNULUI, în fața perdelei sfântului locaș. Apoi preotul să ungă cu sânge coarnele altarului, să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la ușa cortului întâlnirii. Să ia toată grăsimea vițelului adus ca jertfă pentru păcat, grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi, cum se ia de la vițelul adus ca jertfă de mulțumire; și preotul să le ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Dar pielea vițelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele și baliga lui, adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă.

Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit din neștiință și lucrul este ascuns de ochi adunării, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute și este vinovată, și dacă păcatul comis devine cunoscut, adunarea să aducă un vițel ca jertfă pentru păcat, să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului înaintea DOMNULUI și să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI. Preotul care a primit ungerea să aducă din sângele vițelului în cortul întâlnirii; și preotul să-și înmoaie degetul în sânge și să stropească cu el de șapte ori înaintea DOMNULUI, în fața perdelei dinăuntru. Să ungă cu sângele acesta coarnele altarului care este înaintea DOMNULUI în cortul întâlnirii și să verse tot sângele la picioarele altarului pentru arderile-de-tot, care este la ușa cortului întâlnirii. Toată grăsimea s-o ia și s-o ardă pe altar. Cu vițelul acesta să facă întocmai cum a făcut cu vițelul adus ca jertfă pentru păcat, să facă la fel. Astfel să facă preotul ispășirea pentru ei, și li se va ierta. Să scoată vițelul afară din tabără și să-l ardă ca și pe vițelul dintâi. Aceasta este o jertfă pentru păcat, pentru adunare. Dacă o căpetenie a păcătuit, făcând din neștiință împotriva uneia din poruncile DOMNULUI, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut vinovat, și dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a comis, să aducă jertfă un țap fără cusur. Să-și pună mâna pe capul țapului și să-l înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot înaintea DOMNULUI. Aceasta este o jertfă pentru păcat. Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei pentru păcat, să ungă cu el coarnele altarului pentru arderile-de-tot, iar celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului pentru arderile-de-tot. Să ardă toată grăsimea pe altar, cum a ars grăsimea de la jertfa de mulțumire. Astfel preotul va face ispășire pentru căpetenia aceea, pentru păcatul lui, și i se va ierta.

Dacă cineva din poporul țării a păcătuit din neștiință, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuiau făcute și este vinovat, dacă păcatul lui pe care l-a comis, vine la cunoștința lui, să aducă jertfă o iadă fără

cusur, pentru păcatul pe care l-a făcut. Să-și pună mâna pe capul jertfei pentru păcat și s-o înjunghie în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei, să ungă carnea altarului pentru arderile-de-tot și să verse sângele la picioarele altarului. Să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea jertfei de mulțumire și preotul s-o ardă pe altar pentru a fi de un miros plăcut DOMNULUI. Astfel preotul va face ispășirea pentru omul acesta și i se va ierta. Dacă va aduce ca jertfă pentru păcat un miel, să aducă o parte femeiască fără cusur. Să-și pună mâna pe capul jertfei pentru păcat și s-o înjunghie ca jertfă pentru păcat în locul unde se înjunghie arderile-de-tot. Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei pentru păcat, să ungă cu el carnea altarului pentru arderile-de-tot și să verse sângele la picioarele altarului. Preotul să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea mielului adus ca jertfă de mulțumire, și s-o ardă pe altar, peste jertfele mistuite de foc înaintea DOMNULUI. Astfel preotul va face pentru omul acesta ispășirea păcatului pe care l-a comis și i se va ierta.” (Levitic 4.1-35)

În primele două capitole avem jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare. Am văzut că jertfa arderii-de-tot vorbește despre modul cum Domnul Isus a slăvit la cruce pe Dumnezeu și că dacă noi aducem aceasta lui Dumnezeu ca jertfă, în același timp în inimile noastre va lucra siguranța deplinei primiri, în care noi stăm înaintea lui Dumnezeu. Preotul care aducea jertfa, primea pielea, așa că el o putea îmbrăca și el devenea conștient de libertatea cu care se poate apropia de Dumnezeu și cu câtă plăcere și dragoste Se gândește Dumnezeu la el. Atunci el era în stare să aibă pe Domnul Isus ca obiect al inimii sale, așa cum găsim în capitolul 2 în jertfa de mâncare - această Persoană, care este obiectul admirației și pentru Dumnezeu; atunci el poate aduce ceea ce vorbește despre sfințenia omenească a Domnului Isus, cum a fost încercat pe acest pământ și cum totul era numai un miros plăcut pentru Dumnezeu. Și noi am văzut că preotul, care aducea aceasta, avea voie să mănânce din jertfă. O parte din jertfă împreună cu toată tămâia era dată lui Dumnezeu, însă din cealaltă parte nu aveau voie să mănânce toți israeliții, ci numai preoții, fiii lui Aaron, anume, din Hristos ca Om pe pământ, ca obiect al inimii lor în timpul în care ei sunt aici pe pământ.

Avem apoi capitolul 3, unde găsim prezentată părășia dintre Dumnezeu și noi, poporul Său. În 1 Ioan 1.3 apostolul scrie: „Părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“. Deci în capitolul 3 din Levitic se spune despre părășia (comuniunea) pe care noi, fiind credincioși, o putem avea cu Dumnezeu în legătură cu persoana și lucrarea Domnului Isus. Un om putea aduce o jertfă și Dumnezeu avea o parte din aceasta, pe care El o numește pâinea Sa, mâncarea Sa. În capitolul 7, în legea jertfei de mulțumire, vedem că cealaltă parte o mănca cel care aducea jertfa, preotul și toți care erau curați.

Înțelegem că părășia aceasta trebuie să fie precedată de primele două capitole. Cum pot avea eu părășie cu Dumnezeu, dacă nu știu ce este în inima lui Dumnezeu, dacă nu știu ce Persoană umple inima lui Dumnezeu și dacă eu nu am aceleași gânduri cu privire la El ca și la Dumnezeu? Abia după ce am cunoscut pe Domnul Isus — nu numai ca pe Acela care a purtat păcatele mele și S-a făcut păcat pentru mine și care a satisfăcut toate cerințele dreptății lui Dumnezeu pentru mine, ci Îl cunosc așa cum este El pentru inima și sentimentele lui Dumnezeu, după ce El a împlinit totul și după ce El ca Om pe pământ a devenit obiectul plăcerii mele, al sentimentelor mele, așa că eu pot mănca din El, în prezența lui Dumnezeu - numai atunci eu pot avea părășie cu Dumnezeu, căci părășie înseamnă participare la aceleași lucruri.

În cele mai multe locuri din Noul Testament care vorbesc despre părășie, cuvântul are înțelesul: să ai aceeași parte. Petru spune (2 Petru 1.4) că noi am

obținut o „fire dumnezeiască“ și Ioan spune: noi am primit „viața veșnică“, și aceasta este Persoana Domnului Isus Însuși. Atunci noi putem avea aceleași sentimente, același obiect pentru inimile noastre, aceleași interese ca Tatăl și Fiul. Aceasta este părtășie și ea este prezentată în jertfa de mulțumire, pe care o avem în capitolul 3 și 7.

Deci, cunoașterea faptului că am fost aduși aproape de Tatăl și de Fiul, căci putem avea părtășie, prin aceea că prețuim aceleași lucruri ca Tatăl și ca Fiul, ne conduc involuntar la sentimentul că noi trebuie să corespundem în mod practic prezenței, părtășiei sfinte. Așa se spune mai întâi în 1 Ioan 1: „părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriem aceasta, ca bucuria voastră să fie deplină“; și apoi urmează imediat în versetul 5: „Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric“. Părtășia trebuie să fie în concordanță cu lumina, iar cine se gândește la aceasta și este obișnuit să stea în Locul Preasfânt în prezența lui Dumnezeu - așa cum este prezentat simbolic în fiii lui Aaron, preoții, care erau totdeauna în prezența lui Dumnezeu, ca să-I slujească și care știau deci ce se potrivește în prezența lui Dumnezeu - acela se va judeca pe sine în lumina lui Dumnezeu și prin judecata de sine va înlătura tot ce nu este demn de prezența lui Dumnezeu.

Nu, nu este vorba aici că un păcătos trebuie să fie făcut corespunzător prezenței lui Dumnezeu. Am văzut că în acest capitol nu este vorba de faptul cum un păcătos poate veni la Dumnezeu, ci că aici este vorba de relațiile lui Dumnezeu, care locuiește în mijlocul poporului Său, care merge la acest popor al Său, cu care El vrea să aibă părtășie.

Dacă citim aici despre jertfa pentru păcat și pentru vină, atunci aceasta nu este același lucru ca în Levitic 16. Acolo găsim baza tuturor relațiilor dintre Dumnezeu și oameni, lucrarea Domnului Isus pe cruce ca jertfă pentru păcat, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut cu privire la păcat și toți care au parte în El au obținut iertarea de păcate, căci Domnul a purtat judecata păcatelor lor. Aici însă este vorba de părtășia practică - nu între Dumnezeu și omul natural, ci între Dumnezeu și poporul Său.

Este important să vedem această diferență. În Epistola către Evrei este vorba de relațiile dintre Dumnezeu și oameni și ne spune acolo că oamenii care au parte de lucrarea Domnului Isus sunt făcuți desăvârșiți odată pentru totdeauna. De îndată ce ei au parte în Domnul, nu se mai vorbește niciodată de păcat. În Epistola către Evrei, păcatul este arătat ca apostazie față de Dumnezeu și pentru aceia care păcătuiesc nu mai este nici o posibilitate de iertare. Prin aceasta se înțeleg cei care au căzut de la creștinism, care au devenit, de exemplu, mahomedani, iudei sau păgâni. Însă un credincios care are cu adevărat parte de lucrarea Domnului Isus este curățit pentru totdeauna. Între el și Dumnezeu nu se va mai vorbi niciodată despre păcat. Însă în epistola lui Ioan lucrurile sunt prezentate altfel. Acolo noi suntem văzuți ca niște copii, așa cum am devenit prin lucrarea Domnului Isus. Acolo avem relații noi, acelea în care am fost aduși - nu ca oameni în legătură cu Creatorul, ci ca niște copii în legătură cu Tatăl.

Să mai subliniem încă ceva: este foarte interesant să vedem în Cuvântul lui Dumnezeu că în Epistole cei credincioși nu sunt numiți „oameni“. Oameni în mod normal acolo sunt numiți necredincioșii. În 2 Corinteni 5.10 se spune de exemplu: „Căci toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup“ și în versetul 11 apostolul spune: „Cunoscând deci frica de Domnul, înduplecăm pe „oameni“, deci pe necredincioși. Și în Evrei 9.27 spune:

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“. Însă se spune apoi că Domnul va veni să aducă mântuirea celor care-L așteaptă.

Din aceste două lucruri vedem deci că prin „oameni“ se înțeleg numai necredincioșii; căci pentru noi nu mai este nici o judecată. În Ioan 5.24, Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că aceia care au parte în Domnul Isus, nu mai merg la judecată. Ceea ce spune în Evrei 9.27 nu se va întrebuița niciodată pentru credincioși. E bine să știm aceasta, căci vedem astfel poziția deosebită în care au fost aduși cei credincioși. În această privință noi nu mai suntem simpli „oameni“, ci am devenit copii ai lui Dumnezeu, așa cum spune Petru în 2 Petru 1; am obținut natura dumnezeiască. Deci, o creatură care a obținut natura dumnezeiască nu mai este un simplu „om“ în sensul Scripturii. Un om în sensul Scripturii nu este numai un om. Noi am primit natura dumnezeiască, pe Domnul Isus ca viață a noastră, viața veșnică. Noi rămânem creaturi, însă nu mai suntem oameni obișnuiți.

În epistola lui Ioan suntem văzuți ca niște copii ai lui Dumnezeu. Este vorba acolo de relațiile dintre Tatăl și copiii Săi. Și de aceea nu mai este vorba dacă cineva este un copil sau nu, ci numai de problema părtășiei dintre Tatăl și copiii Săi. Dacă se vorbește de păcat, nu mai are nimic a face cu judecata veșnică. Aceasta s-a rezolvat pentru totdeauna pe cruce și de aceasta are parte oricine își caută refugiul la Domnul. Este vorba numai de părtășia practică pe care o avem cu Tatăl. Și dacă este adevărat că Dumnezeu este Tatăl meu și că eu, pe baza lucrării Domnului Isus, pot veni la El în orice moment, atunci eu pot să am părtășie cu El, cu Dumnezeu Tatăl meu, care este lumină și în El nu este întuneric, dacă în umblarea mea nu este întuneric. Căci Dumnezeu, Tatăl meu, nu are niciodată gânduri păcătoase sau lucruri păcătoase ca obiect al sentimentelor Sale și în păcat eu nu pot avea nici o parte cu El. El poate avea parte cu mine, părtășie, în ceea ce este în concordanță cu lumina. Și este bine să ne gândim la aceasta, când privim în capitolul 4 și 5 și în capitolul 6, legea jertfei pentru păcat și pentru vină. Este vorba aici când un credincios sau întreaga adunare păcătuiește (capitolul 4) și cum trebuie tratat faptul acesta. Indicațiile de acolo sunt date în primul rând lui Israel și de aceea trebuie cumpănit dacă toate lucrurile de acolo se aplică și pentru noi.

În epistola către Evrei citim, așa cum cunoaștem deja din Levitic 16, că atunci când era adusă o jertfă pentru păcat, Dumnezeu ierta păcatele poporului, însă numai pe o perioadă de un an și nu, cum este cazul cu noi, pentru totdeauna. Poporul trebuia în fiecare an să se gândească: în ultimul an am trăit aici și, dacă vom mai trăi, anul viitor vom trăi iarăși aici; căci ceea ce a fost adus acolo, sângele țapilor și al taurilor, nu pot îndepărta păcatele pentru totdeauna. Numai privind la cruce se putea aduce o salvare pentru un timp. Și dacă aceste capitole 4 și 5 sunt întrebuițate pentru un israelit, atunci aceasta era cu adevărat așa, că el, atunci când păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru vină, nu pentru păcat, ca să refacă legăturile sale cu Dumnezeu. În limbaj nou-testamental se poate spune: el trebuia să se spele iarăși cu sânge.

Când însă privim în capitolul 4 și 5 jertfa pentru păcat și pentru vină, în legătură cu binecuvântările pe care le-am primit, în legătură cu lucrarea Domnului Isus, atunci este clar pentru noi că noi nu mai trebuie să mergem înapoi ca să fim spălați prin sângele Domnului Isus. Faptul acesta a avut loc odată pentru totdeauna. Însă dacă aici este vorba de jertfa pentru păcat sau pentru vină, asta înseamnă numai - ca și în capitolul 1, 2 și 3, unde avem arderea-de-tot, o privire înapoi la cruce, ca să vedem acolo la cruce lucrarea care s-a petrecut cu 1900 de ani mai înainte și să vedem cât de aproape de

Dumnezeu am fost aduși noi, cât de plăcuți suntem noi în El; apoi aici, în acest capitol, să vedem cât de îngrozitor este acest păcat, pe care eu tocmai l-am înfăptuit. Marele principiu din acest capitol este: când eu ca om credincios păcătuiesc, cum pot eu învăța cât de îngrozitor este acest păcat? În 1 Ioan 1.9 se spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Există un principiu între Dumnezeu și oameni, între Tatăl și copiii Săi și între frați și surori, da, în toate relațiile dintre oameni: fără mărturisire nu se iartă nimic.

Am văzut în Levitic 16 cum a fost înfăptuit acest principiu în lucrarea Domnului Isus de pe cruce. Acolo Aaron a mărturisit toate păcatele poporului pe capul țapului, așa că toți care au parte în Domnul Isus au primit iertarea tuturor păcatelor, inclusiv a păcatelor de care ei nu mai erau conștienți, pe care ei le-au uitat sau pe care ei probabil nu le-au văzut niciodată. Domnul Isus le-a mărturisit pentru ei, așa că ei sunt iertați.

Acest principiu îl găsim și aici; 1 Ioan 1.9 nu este valabil numai pentru credincioși, așa cum s-a spus uneori; și eu mulțumesc lui Dumnezeu că nu este așa, căci acest verset mi-a dat siguranța că păcatele îmi sunt iertate; și cu mai bine de 80 de ani mai înainte, același verset a dat fratelui Kelly aceeași siguranță, că păcatele i-au fost iertate, atunci când el le-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu.

Ca aproape toate din scrierile lui Ioan, și această expresie este un principiu care este valabil în general. Este absolut adevărat și pentru noi credincioșii, că fără mărturisire nu este iertare de păcate și nu este posibilă nici o curățire.

Însă cum pot eu ști că am păcătuit și cum pot vedea eu în anumite lucruri, cât de greu este păcatul? Ca să dăm un exemplu: când citim legea în Vechiul Testament, atunci sunt nouă porunci din zece pe care le poate înțelege și un necredincios moral, că nu este bine să faci aceasta. Oricine știe că nu este bine să te desfrânezi, că nu este bine să furi sau să omori. Însă este acolo o poruncă pe care n-o înțelege nici un om firesc, de ce trebuie să faci el cele cerute. De ce sâmbăta trebuie să țină sabatul și să nu lucreze și de ce nu luni, marți sau miercuri? Aceasta este deci o poruncă aparte, care pune pe oameni la probă, dacă ei vor să fie ascultători de Dumnezeu. Sâmbăta era sabatul, ziua de odihnă, pentru că Dumnezeu a spus. Și așa găsim în Vechiul Testament, când Dumnezeu dă noi hotărâri, adaugă mereu porunca sabatului, căci ținerea sabatului este o problemă mare, dacă omul era înclinat să fie ascultător.

Cuvântul lui Dumnezeu hotărăște ce este păcat, ce este bine și ce nu este bine și este necesar ca noi să știm aceasta. Este aici singurul principiu prin care noi putem recunoaște dacă ceva este păcat, așa cum ne spune 1 Ioan 3.4: „Oricine practică păcatul, practică și fărădelegea; și păcatul este fărădelege“. Înseamnă că tot ceea ce face o creatură, credincioasă sau necredincioasă, fără să țină seamă de realitatea că Dumnezeu are autoritate asupra noastră și cu privire la noi, că Domnul Isus are autoritate asupra noastră, este păcat. Principiul este deci că chiar dacă eu, de exemplu, merg să vestesc Evanghelia, fără ca Domnul să-mi fi încredințat aceasta, eu păcătuiesc. Evanghelizarea nu este o lucrare rea. Însă când eu o fac în neascultare față de Domnul, este păcat. Acesta este marele principiu.

De aceea noi trebuie să întrebăm pe Dumnezeu, ca să știm ce este păcat. Noi trebuie să citim Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedem care nu sunt gânduri ale Sale. Și cel mai însemnat principiu în privința aceasta este că noi trebuie să știm ce trebuie să facem, care este în acest moment voia Domnului pentru noi. Trebuie să întrebăm în toate, în lucrurile mari și în lucrurile mici: Doamne, ce

vrei să fac eu? Și noi avem voie să facem numai ceea ce ne încredințează El, așa cum spune Romani 14.23: tot ce nu vine din credință este păcat. Deci tot ceea ce nu este făcut în părtășie cu Domnul, conștient că El vrea ca eu să fac aceasta, este păcat.

Înțelegem apoi că dacă am văzut lucrarea Domnului Isus în slava Sa, așa cum este prezentată în arderea-de-tot, și dacă am privit viața Domnului Isus, așa cum o găsim în jertfa de mâncare, în toată ascultarea Sa, așa cum mâncarea Sa era să facă voia Tatălui, atunci ai părtășie cu Tatăl în aceasta, așa cum este prezentat în jertfa de mulțumire (capitolul 3), când inima și conștiința sunt aduse în stare să se cerceteze pe sine să vadă în ce măsură sunt în concordanță cu această slavă. Am văzut deja, că atunci când se aducea jertfa de mâncare, trebuia ca „sarea legământului Dumnezeuului tău” să fie totdeauna prezentă. Înseamnă că dorința reală, voința reală, să fie practic așa cum au fost la Domnul Isus, deci să mergi pe drum în ascultare totală, arătată prin faptul că întrebi mereu: Doamne, ce vrei Tu să fac eu?

Atunci aceste binecuvântări ne aduc la judecata de sine și aceasta avem noi aici, în capitolul 4 și 5. Tocmai prezența lui Dumnezeu, această apropiere în care am fost aduși, binecuvântările minunate pe care le-am primit vor aduce inima la judecata de sine. Tocmai harul și mărimea binecuvântărilor ne vor face să dorim să fim în armonie cu Acela în a cărui prezență avem voie să venim și cu care putem avea părtășie.

Când însă citim partea a doua a acestui al șaptelea capitol, unde avem legea acestei jertfe, atunci găsim o altă însușire și anume în același mod în care ea se arată în viața practică. Avem acolo mai întâi arderea-de-tot și jertfa de mâncare; însă a treia nu urmează jertfa de mulțumire, ci mai întâi jertfa pentru păcat și pentru vină și abia după aceea jertfa de mulțumire. Este același lucru cu ceea ce ne învață 1 Corinteni 11, că noi putem avea părtășie reală cu Domnul și mai ales cu ceea ce este prezentat în jertfa de mulțumire - masa Domnului și slujba pe care noi o facem acolo - numai după ce ne-am judecat. 1 Corinteni 11 spune că noi trebuie să ne judecăm pe noi înșine, înainte ca să luăm parte din pâinea ființă și din vinul vărsat. De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulțumire este numită la urmă, după jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină.

Trebuie să intru puțin mai în amănunt, căci aceste principii sunt de o deosebită însemnătate și nu vom putea niciodată înțelege adevărul acestor capitole, dacă nu vedem aceste principii. Și noi avem apoi în aceste trei capitole - capitolele 4,5 și 6 - aceste jertfe pentru păcat și pentru vină, care trebuie să stea deci în legătură cu ceea ce trebuie să se petreacă, atunci când un creștin sau (capitolul 4) toată adunarea a păcătuțit sau, ceea ce este numit în cele din urmă, când a păcătuțit un preot.

Dacă aici în capitolul 4 se spune „când a păcătuțit preotul care a primit ungerea“, atunci este clar, că pentru Israel acesta era marele preot, căci în Israel și marele preot putea să păcătuțiască. Însă Marele nostru Preot nu poate păcătuții. Noi știm cine este Domnul Isus. El n-a cunoscut păcat și cum ar putea El acum, când este la dreapta lui Dumnezeu, să păcătuțiască, după ce a înfăptuit lucrarea, El, Cel care mai bine a murit, decât să admită ca păcatul să persiste pe acest pământ! Însă aici, și aceasta este înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu, nu se vorbește de marele preot, ci de preotul care a fost uns.

În limbajul obișnuit, „Mesia - Preotul“ (unsul-preotul) ne confirmă că și aici Aaron este o imagine a Domnului Isus.

Însă cum putea un mare preot, care a păcătuit și care trebuia să aducă pentru sine o jertfă pentru păcat, să fie o imagine a Domnului Isus? Asta am văzut-o noi deja în Levitic 16, unde Aaron aducea jertfa pentru sine și pentru casa sa. Ca mare preot, el era înaintea lui Dumnezeu locțiitorul casei sale și al poporului său. Vedem aici pe Domnul Isus cum Se face una cu casa Sa în păcatele ei, ca și în Levitic 4.

Aceasta o găsim confirmată și în alte locuri din Scriptură. Cât de mult trebuie să cântărim, de exemplu, aplicarea Psalmului 40.12 la persoana Domnului, dacă noi nu-L vedem acolo cum se face una cu ai Săi! În Evrei 10, acest psalm este aplicat clar cu privire la El.

Este clar că primele două cazuri - preotul care a primit ungera, care a păcătuit și toată adunarea, care a păcătuit - sunt de fapt același lucru. Vedem aici adevărul din 1 Ioan 2.1,2. Avocatul nostru la Tatăl, care ne reprezintă pe deplin este „Isus Hristos, Cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre“. El este Avocatul nostru, ca Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Așa vedem în acest capitol, care vorbește despre preot, slujba Domnului Isus ca Avocat al nostru și rezultatul slujbei Sale în pasajul despre jertfa pentru păcat pentru adunare: mărturisirea și smerirea adunării. Pentru explicarea acestor apartenențe în ambele pasaje sunt amintite aproape aceleași acțiuni. Există o diferență de remarcat, că despre preot nu se spune că păcatele îi sunt iertate, că el personal este nevinovat, că a făcut ispășire pentru sine și păcatele îi vor fi iertate. În afară de acesta, la jertfa pentru păcat a preotului se tratează foarte amănunțit slujba preoțească a aducerii grăsimii și a arderii jertfei, după ce a fost scoasă afară din tabără.

Cred că amândouă cazurile din urmă - păcatul unei căpetenii și a unuia din popor - merg împreună. Înțelegerea pe care o avea un om din popor și cu aceasta responsabilitatea sa sunt limitate. Este clar că Domnul Isus este locțiitorul poporului Său, însă nu ca Avocat al Tatălui, ci ca Prinț și ca Împărat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta stă în legătură cu cârmuirea lui Dumnezeu, nu cu familia lui Dumnezeu, care respectă relațiile Tatălui cu copiii Săi. De aceea aici nu este jertfit ca în primul caz un vițel (și în Levitic 16, pentru Aaron și casa lui), ci o capră, ca și pentru popor, în capitolul 16. Totuși preotul își exercită slujba și aici, căci fără slujba Domnului Isus ca Avocat nu există nici o restaurare.

Chiar dacă este adevărat că în semnificația deplină a acestui cuvânt poate fi văzut numai marele preot - căci numai marele preot era uns pentru aceasta - putem totuși s-o întrebuițăm și cu privire la noi; căci fiecare creștin este uns cu Duhul Sfânt. Chiar și despre „copilașii în Hristos“ se spune în 1 Ioan 2 că au ungera Sfântului Duh care locuiește în ei, după ce au primit Evanghelia și prin aceasta au primit de la Dumnezeu sigiliul că El îi recunoaște ca pe copii ai Săi. Ei au fost pecetluiți și în același timp au fost unși și astfel ei pot înțelege gândurile lui Dumnezeu; și începând numai din acest moment poți avea într-adevăr o cunoaștere a lucrurilor.

Vedem apoi cât de serios este când un preot, un fiu al lui Aaron păcătuiește. Am văzut în capitolul anterior cum un credincios poate deveni un preot. Da, este adevărat că oricine a primit Evanghelia și este un copil al lui Dumnezeu, aparține familiei preoțești. În 1 Petru 2 se spune clar că noi suntem o preoție sfântă - care poate aduce jertfe. Și acestei familii îi aparține orice credincios.

Însă în capitolele următoare din Levitic se spune că în familia preoțească se găsesc în primul rând fete care au voie să mănânce din anumite lucruri sfinte, pentru că aparțin familiei preoțești, însă nu au voie să exercite nici o slujbă

preotească; în al doilea rând numai tinerii aveau voie să facă slujbe preotești, atunci când au împlinit o anumită vârstă, deci au crescut; și în al treilea rând sunt și fii maturi, care nu pot exercita nici o slujbă preotească, pentru că au infirmități care îi fac inapți să vină în prezența Domnului (Levitic 21). Un preot este deci un matur în credință, care, pe lângă aceasta este obișnuit să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo să exercite slujba preotească, așa că el știe ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu. Am văzut în capitolul 1 la arderea-de-tot și în capitolul 2 la jertfa de mâncare, că orice izraelit putea să aducă o jertfă, însă erau anumite lucrări pe care le putea face numai preotul. Un om oarecare putea aduce o jertfă și putea să o taie, însă preotul trebuia s-o aducă pe altar, să stropească sângele de jur împrejurul altarului, căci pentru aceasta era nevoie de înțelegere duhovnicească, ca să știi ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu.

Înțelegem apoi ceea ce spune aici în capitolul 4 în primul caz. Când un preot păcătuita, părtășia întregului popor cu Dumnezeu era ruptă; căci numai prin preot era menținută părtășia cu Dumnezeu. Dacă toată adunarea lui Dumnezeu păcătuia din neștiință, era același lucru. Întreaga părtășie era întreruptă și nu mai era posibil să se aducă o jertfă lui Dumnezeu. Ce realitate serioasă este când adunarea păcătuiește sau aceia care ocupă poziția de preoți păcătuiesc! Aceasta are o însemnătate pentru toată adunarea, căci părtășia dintre adunare și Dumnezeu este întreruptă și această adunare nu mai poate aduce jertfe. De aceea trebuia adusă o jertfă mare pentru păcat. „Când preotul păcătuiește, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă pentru păcat“. Când adunarea a păcătuit era tot așa. Sângele trebuia dus în Locul Sfânt, nu în Locul Preasfânt, căci aceasta se petrecea numai în Ziua Ispășirii, ci în Locul Sfânt, acolo unde preotul își exercita în mod normal slujba, acolo unde era altarul de aur, pe care tămâia ardea ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aici trebuia adus sângele ca să îndepărteze necurățeniile lor și să facă liber drumul spre adorare. O realitate serioasă!

Nu este aici vorba de păcatele făcute în mod conștient. Cuvântul lui Dumnezeu nu acceptă niciodată că un credincios sau o adunare păcătuiește în mod conștient. Aceasta este în contradicție cu ceea ce este un credincios și cu ceea ce este adunarea lui Dumnezeu, căci în Cuvântul lui Dumnezeu aceasta nu este o purtare normală. În Vechiul Testament aceasta este numită ca „a face ceva cu mâna ridicată“ (Numeri 15.30), ceva de care se știe că este rău și totuși se face în mod conștient. Dumnezeu nu acceptă niciodată ca un credincios să facă un astfel de lucru. Dumnezeu înțelege așa cum spune aici, ca întreaga adunare să păcătuiească din neștiință sau ca marele preot să păcătuiească după o greșeală a poporului - și cât de îngrozitor este când preotul păcătuiește din cauza greșelilor poporului, adică face tot așa ca unul care nu este preot! Dumnezeu recunoaște că se poate întâmpla aceasta din neștiință, dar va veni momentul - și Domnul Isus va îngriji de aceasta - când acest păcat va fi mărturisit.

Citim în 1 Ioan 2.1: „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (Avocat)“. Acesta este Domnul Isus; El își exercită funcția. În Ioan 13 vedem că El spală picioarele alor Săi, însă 1 Ioan 2 merge mai departe și înțelegem cum Domnul face această lucrare în cazul cu Petru. În epistola către Evrei citim că Domnul Isus Se roagă pentru noi să găsim har la vremea potrivită. Dacă El n-ar fi făcut lucrul acesta, cât de des am fi păcătuit noi! Da, din nefericire, păcătuim încă destul de des; însă am fi păcătuit mult mai mult, dacă nu am fi avut protecția rugăciunii Domnului Isus, prin care Dumnezeu ne dă putere, ca noi să rămânem neclintiți împotriva dușmanului. În Romani 8, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că El intervine pentru noi. Domnul Se ocupă cu noi, ca să

ne păzească de păcat. Însă dacă noi am păcătuit - Domnul Isus spune lui Petru că El S-a rugat pentru el, înainte ca el să păcătuiască, pentru ca să nu i se micșoreze credința atunci când va păcătui. Și pe când Petru a păcătuit, Domnul S-a întors spre el, ca să-l vadă, și în acele momente Petru a devenit conștient de ceea ce a făcut și conștiința lui s-a trezit. Dar Petru a tăgăduit pe Domnul, știind cine este Domnul, însă el - dacă se poate spune așa - nu L-a tăgăduit pe Domnul. El nu de bună voie sau cu premeditare s-a dus așa, cum a făcut Iuda cu câteva zile mai înainte, la farisei și la preoți, ca să trateze cu ei, cum ar putea să tăgăduiască pe Domnul. Și când privirea Domnului i-a atins conștiința, el a văzut că a păcătuit.

Însă când noi devenim conștienți, atunci avem de adus jertfa. Atunci noi trebuie să ne mărturisim păcatele, ca să ne judecăm. Însă cum, prin ce, unde pot eu învăța ceea ce am făcut, cât de îngrozitor este acest păcat? Aceasta o pot învăța numai atunci când privesc înapoi la cruce și văd ce suferințe au fost asupra Domnului atunci când El a purtat aceste păcate în trupul Său. Acolo, Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune: dacă nici un om nu ar fi făcut vreun alt păcat, dacă tu nu ai fi făcut nici un alt păcat decât numai pe acesta unul singur, atunci Domnul ar fi trebuit totuși să sufere așa. Atunci El ar fi fost părăsit de Dumnezeu. Atunci ar fi trebuit să strige: „Mă afund în fundul mocirlei“. Atunci El ar fi trebuit să strige: „M-ai adus în țarina morții!“ Pentru acest păcat, Domnul trebuia să plătească acest preț. Asta îmi face clar ce este păcatul, ceea ce eu n-aș fi învățat în alt mod.

Cât de puțini dintre noi găsesc, atunci când ei s-au întors la Dumnezeu de curând, foarte îngrozitor, dacă de exemplu au spus adevărul pe jumătate. Cât de mulți dintre noi găsesc că este rău când în anumite momente nu spunem tot adevărul! Cât de mulți consideră păcat când, de exemplu, lipsesc de la adunare, cu toate că ar fi putut merge? Poate suntem puțin răciți, însă nu avem plăcere și de aceea rămânem acasă. Pentru fiecare păcat de acesta, Domnul Isus a trebuit să sufere pe cruce. Citim în capitolul 5.15: „Când cineva se poartă în mod necinstit și păcătuiește fără să știe față de lucrurile sfinte ale Domnului“, deci în ceea ce Domnul are dreptul Său - nu are Domnul dreptul ca noi să venim la locul unde El ne învață ca să venim la El? Nu are El dreptul ca noi să vestim moartea Sa? Nu poate Tatăl să aștepte ca noi să venim duminica dimineața ca să aducem jertfele noastre de laudă și de mulțumire? Pentru oricare din lucrurile acestea mici, pentru un adevăr pe jumătate, pentru un cuvânt spus cu ușurătate, Domnul a trebuit să sufere pe cruce și să moară.

Prin sângele mielului de Paște, Israel era apărat de judecata lui Dumnezeu. Însă pe Muntele Sinai trebuia să învețe că Domnul nu poate trece cu vederea nici un păcat. El este sfânt și drept și totdeauna trebuie să se poarte potrivit cu firea Sa. Omul este înclinat ca lucrurile pe care le consideră fără importanță să le treacă cu vederea și să se scuze, însă Dumnezeu nu poate face așa. Fiecare va recunoaște că fărădelegile mari nu pot fi trecute cu vederea, însă Dumnezeu vrea să ne învețe că și păcatele care au fost făcute din neștiință, de îndată ce sunt cunoscute, trebuie tratate și că trebuie adusă jertfa care se cuvine.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că atunci când noi am păcătuit, Domnul are grijă ca prin Duhul Sfânt să ne facă să ne dăm seama de lucrul acesta; căci un cuvânt ușuratic, un adevăr pe jumătate întrerupe părtășia noastră cu Tatăl. Toate lucrurile pe care noi le avem în Numeri 19 în legătură cu vițeaua roșie sunt în legătură cu ceea ce vorbește despre moarte, deci cu ceea ce nu este din Dumnezeu. Ele ne murdăresc și orice necurăție întrerupe părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Această părtășie este instaurată potrivit cuvintelor din 1 Ioan 1.3:

„dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“.

Și apoi Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în ce mod putem fi curățiți. Preotul trebuia să aducă un vițel, iar dacă era vinovată adunarea, și ea trebuia să aducă un vițel. Se poate gândi un copil al lui Dumnezeu la aceasta, fără ca să se umilească și fără ca să vadă cât de îngrozitor este un păcat mic, pe care un necredincios, mai ales, îl trece cu vederea și din nenorocire chiar și noi puțin luăm seama la ceea ce este aceasta în ochii lui Dumnezeu? Este adevărat ceea ce scrie Darby: Un singur păcat în ochii lui Dumnezeu este mai îngrozitor ca mii de păcate, da, decât sunt toate păcatele lumii în ochii noștri! Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.

Apoi jertfa trebuia adusă și tăiată. Deci aceia care au păcătuit - eu, când păcătuiesc, trebuie să devin conștient că prin acest păcat eu am adus pe Domnul Isus pe cruce, că pentru acest păcat, pe care eu l-am făcut, El a trebuit să sufere atât de mult. Nu trebuie aceasta să ne smerească și să ne facă gata să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu și astfel să primim iertare? Nu trebuie să ne rugăm pentru iertare, ci să mărturisim și, așa cum am văzut, „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. Tatăl mă iubește, Tatăl iubește pe toți copiii Săi și El este totdeauna gata să ierte, când noi mărturisim, însă nu înainte. El nu iartă niciodată înainte ca să fie mărturisire; căci numai mărturisirea este drumul spre curățire. Atunci El ne curățește de orice nedreptate.

Vedem astfel în acest capitol, că jertfa este dependentă de locul pe care noi îl ocupăm. Când toată adunarea sau un preot a păcătuit, trebuie adusă o jertfă mare. Când doi inși fac același lucru, gravitatea poate fi diferită. Când un frate care de mulți ani a luat parte la masa Domnului face ceva, atunci nu este tot una cu ce face o soră tânără, întoarsă la Dumnezeu de câteva luni. Acesta este un principiu normal. Dacă aici în D. de exemplu, un tânăr înfăptuiește pe stradă o fărâdelege și dacă un avocat face aceeași fărâdelege, credeți că judecătorul nu va da o pedeapsă mai mare acestui avocat decât tânărului? Avocatul este mult mai vinovat căci el a știut mai bine ceea ce face. Așa Se poartă și Dumnezeu. Aceasta este marea noastră responsabilitate. Cu cât suntem mai aproape de Domnul, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră. Dacă preotul și întreaga adunare au păcătuit, trebuia adus un vițel. Dacă a păcătuit o căpetenie, o căpetenie dintre frați, se poate spune, atunci el trebuia să aducă jertfă un ied, fără pată. Și dacă cineva din poporul țării a păcătuit - spunem noi, un credincios simplu - atunci el trebuia să aducă un ied de parte femeiască, fără cusur pentru păcatul pe care l-a săvârșit.

Aceasta este diferența pe care o face Dumnezeu. Desigur, păcatul este păcat și Dumnezeu știe cel mai bine ce este păcatul. Însă aici nu este vorba de ceea ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, ci cum poate fi curățit un credincios de consecințele păcatului său, cum poate fi refăcută părtașia cu Domnul și cu Tatăl. Și Dumnezeu ține seama de posibilitățile aceluia care a păcătuit. Când cineva care cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu face ceva care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, în ochii lui Dumnezeu este mult mai rău și în ochii săi trebuie să fie mult mai rău, decât în cazul când cineva care cunoaște puțin Cuvântul lui Dumnezeu, care nu a avut timp să citească și să cerceteze sau din alte motive are puțină înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu. În toate cazurile amintite aici în capitolul 4 trebuia adusă o jertfă pentru păcat. La începutul capitolului 5 jertfa este numită atât jertfă pentru păcat, cât și jertfă pentru vină; înseamnă că ea poartă un caracter comun. Începând cu capitolul 5.14 găsim adevărata jertfă pentru vină.

Așa cum vedem, în capitolul 4 nu sunt numite păcate precise, ci totul este cuprins în cuvântul păcat „împotriva vreuniei din poruncile Domnului, făcând lucruri care nu trebuie făcute“. Mărimea jertfei pentru păcat, care trebuia adusă, depindea de faptul cât de apropiat de Dumnezeu era cel care a păcătuit.

Aceasta confirmă gândul că este vorba de păcate pe care nu le simte conștiința naturală; numai dacă ai ajuns în legătură cu Dumnezeu, ești conștient de responsabilitatea pe care o are creatura față de Creator. Înseamnă că este vorba de păcatele care ies din natura păcătoasă a omului. Eu știu într-adevăr că diferența dintre păcate (fapte păcătoase) și păcatul (natura păcătoasă a omului) nu rezultă clar pe baza caracterului legii. Legea vorbește despre faptele oamenilor și aceasta este în deplină potrivire cu căile lui Dumnezeu față de omul natural, care a fost pus la probă până la cruce. Abia venirea Domnului pe pământ și lepădarea Sa chiar de către oamenii religioși, care posedau Cuvântul lui Dumnezeu, a dovedit răutatea desăvârșită a naturii omenești. Însă cu toate că în Vechiul Testament este amintită numai uneori totala stricăciune a naturii umane și din această cauză acest adevăr nu putea fi prezentat clar în prevederile jertfelor, noi putem totuși, cei care posedăm lumina totală a Noului Testament, s-o legăm de acestea. Putem astfel vedea, pe de o parte, în jertfa pentru păcat, că Domnul Isus a purtat păcatele noastre (1 Petru 2.24) și, pe de altă parte, că El a fost făcut păcat pentru noi (Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21). Jertfa pentru păcat ne arată despărțirea sfântă a lui Dumnezeu față de rău. Păcatul jignește natura sfântă a lui Dumnezeu și de aceea trebuia să-l atingă cea mai aspră judecată. Dumnezeu poate ține seama de înțelegerea pe care o are o creatură, însă, cu toată diversitatea jertfelor, toate trebuiau tăiate și sângele lor trebuia stropit. Nu avea nici o importanță dacă păcatul era săvârșit conștient sau inconștient, fără vărsare de sânge nu era iertare.

Jertfa pentru vină este mai mult în legătură cu cărmuirea lui Dumnezeu. De aceea despăgubirea victimei avea un rol important, așa cum vom vedea.

Dacă citim Psalmul 51, vedem cât de importantă este înțelegerea caracterului jertfei pentru păcat. În mărturisirea sa, David nu rămâne la faptele sale, ci merge înapoi până la izvorul de unde au ieșit faptele păcătoase. Când el a exprimat adevăratul caracter al păcatului prin cuvintele: „împotriva Ta, numai împotriva Ta“, el continuă: „Iată, sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea“. El judecă nu numai faptele sale, ci și pe sine însuși, natura sa păcătoasă, din care au ieșit faptele păcătoase.

Acesta este un principiu important. Când eu am păcătuit, există o restabilire deplină numai atunci când există o întoarcere reală la deplina părtașie cu Tatăl, încât toate consecințele păcatului meu sunt înlăturate, când eu nu rămân la fapta în sine, ci merg până la izvor și mă judec pe mine însumi. Cum am ajuns aici, că înfăptuiesc aceste păcate? Când am furat, de exemplu, am avut eu părtașie cu Domnul?

În 1 Timotei 1.19 se vorbește despre persoane care au naufragiat în ce privește credința, cu privire la adevărul lui Dumnezeu. Însă acolo ni se spune mai întâi, cum au ajuns ei aici. Când merg pe drumul meu în părtașie cu Domnul și întreb mereu: Doamne ce vrei Tu să fac? voi cădea eu într-o învățătură greșită? Imposibil. În părtașie cu Domnul nu voi învăța niciodată o învățătură greșită și Domnul mă va păzi de rău. Însă acolo spune și că ei au lepădat credința și o conștiință bună, curată. Deci în viața lor s-a întâmplat ceva, prin care conștiința lor a fost rănită și ei nu au judecat răul. N-au mai avut o conștiință curată. Și ei s-au îndepărtat de la „credință“ - fără articol -.

„Credință“ fără articol înseamnă părtășia noastră cu Domnul. „Credința“, cu articol, în Cuvântul lui Dumnezeu este învățătura.

Deci, cum cad eu într-o învățătură greșită? Numai dacă mai întâi s-a rupt legătura mea personală cu Domnul și am pierdut curăția conștiinței. Dacă eu păcătuiesc în mod deschis, atunci nu este suficient ca să mărturisesc acest păcat și să mă pocăiesc de el. Ca și David, trebuie să merg înapoi la sursă. Cum am ajuns aici? Cum se face că Domnul nu m-a păzit de rău? Cum se face că am putut săvârși ceva atât de îngrozitor? Pentru că am părăsit conștiința curată, prin aceea că nu m-am curățit prin judecata de sine, pentru că nu am mai avut nici o părtășie cu Domnul și Domnul nu mă mai putea păzi, iar eu n-am mai avut putere. Acesta este singurul drum pe care se găsește adevărata curăție, în judecata de sine, când mă întorc înapoi la izvor - nu judec numai faptele, ci și starea din care au ieșit ele. Abia când eu judec starea mea, voi fi cu adevărat restabilit.